

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2Tos/91/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010338
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5813010338.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Evy Kyselovej, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. augusta 2014 sťažnosť odsúdeného W. C. proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 9Nt/4/2013 zo dňa 12.6.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. **z r u š u j e** uznesenie Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 9Nt/4/2013 zo dňa 12.6.2014.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. **p o v o ľ u j e** obnovu konania v trestnej veci odsúdeného W. C., nar. XX.X.XXXX, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Ružomberok v inej veci, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 6T/82/2011.

Podľa § 400 ods. 1 Tr. por. v prospech odsúdeného **z r u š u j e** výrok o treste, ktorý bol W. C. uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/82/2011 zo dňa 7.12.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp.zn. 1To/23/2012 zo dňa 17.7.2012 podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 1 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Námestovo postupom podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného W. C. na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/82/2011.

Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že citovaným rozsudkom bol W. C. právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., z pokračovacieho zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené pod bodom 1/ až 20/ výrokovej časti rozsudku. Za toto konanie mu bol uvedeným rozsudkom a rozsudkom Krajského súdu Žilina uložený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. uložený súhrnný trest

odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/60/2011 zo dňa 2.6.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Odsúdený W. C. výkon uloženého trestu odňatia slobody zatiaľ nenastúpil, pretože v súčasnosti si vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/25/2009. Podľa záverov prvostupňového súdu v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por., pretože samotná existencia nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012 nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Citovaný nález Ústavného súdu SR je potrebné považovať za skutočnosť súdu skôr neznámu, avšak súd bol povinný riešiť i otázku, aký druh a výmera trestu by prichádzali do úvahy v prípade odsúdeného, ak by mu bol trest ukladaný podľa aktuálneho znenia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. Konštatoval, že odsúdenému bol v pôvodnom konaní ukladaný trest v základnej sadzbe 3 až 10 rokov, ktorej horná hranica sa s prihliadnutím na prevahu poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/, n/ Tr. zák.) znížila na 7 rokov 8 mesiacov. Pri použití asperačnej zásady sa následne ukladal trest v rozpätí 6 rokov 7 mesiacov a 10 dní až 10 rokov 2 mesiace a 20 dní. V dôsledku zrušenia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., veta za bodkočiarkou, predstavuje trestná sadzba pri právnej kvalifikácii podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s prevahou poľahčujúcich okolností, s úpravou trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., účinného ku dňu rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania 3 roky až 10 rokov 2 mesiace a 20 dní. Odsúdenému W. C. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, t.j. v hornej polovici trestnej sadzby. Podľa prvostupňového súdu takto uložený trest odňatia slobody bol trest spravodlivý a primeraný, zahrňujúci v sebe tak prvok represie, ako aj prvok individuálnej a generálnej prevencie. Odsúdený má v odpise registra trestov celkom 10 záznamov, pričom v súčasnosti sú voči nemu vedené ďalšie trestné konania za rôznorodú úmyselnú trestnú činnosť prevažne majetkového charakteru. V závere prvostupňový súd konštatoval, že vzhľadom na kriminálnu minulosť odsúdeného, rozsiahlosť trestnej činnosti, počet poškodených a ďalšie okolnosti je súhrnný trest odňatia slobody uložený vo výmere 7 rokov spravodlivý, nakoľko prevýchova v rámci predchádzajúcich trestov pre W. C. zrejme nebola naplnená.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený sťažnosť, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí. Sťažnosť písomne odôvodnil. Poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012, podľa ktorého došlo k zrušeniu asperačnej zásady, a preto jeho návrh na obnovu konania je plne dôvodný. Trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za použitia asperačnej zásady, považuje za nespravodlivý. Všetkých skutkov pod bodom 1/ až 20/ sa dopustil vo svojich 22 rokoch, teda vo veku blízkom veku mladistvých. Toto konanie a tiež aj svoju minulosť úprimne ľutuje. Okrem toho namietal aj právne posúdenie skutkov uvedených v pôvodnom rozsudku podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Tdo/75/2012 zo dňa 22.5.2013. Krajskému súdu navrhol, aby na základe jeho návrhu obnovu konania povolil, pretože úprimne ľutuje svoju minulosť a všetko ho mrzí. Svoj návrh považuje za plne dôvodný.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti ako nadriadený orgán preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť jeho nesprávnosť. Následne zistil, že sťažnosť odsúdeného bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo prvostupňovým súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci odsúdeného W. C., vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 6T/82/2011, však nezodpovedá stavu veci a zákonu.

Nadriadený súd v posudzovanom prípade zdôrazňuje nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom

konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Povinnosť vyplývajúca z citovaného zákonného ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., t.j. zistiť skutkový stav veci náležite a v takej kvalite, aby o ňom nevznikli dôvodné pochybnosti, platí nielen pre rozhodovanie o otázke viny a trestu, či nároku na náhradu škody, ale aj pre rozhodovanie ktorejkoľvek otázky, ktorú treba v trestnom konaní riešiť. Uplatňuje sa v každom štádiu trestného konania, teda aj v konaní o povolenie obnovy konania. Preto náležite musí byť zistené tiež to, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Z týchto zistení treba vychádzať pri rozhodovaní.

Odsúdený W. C. podal návrh na obnovu konania opierajúc sa o nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011, zverejnený 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. a § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. z dôvodu, že trest, ktorý mu bol v predmetnej veci uložený aj za použitia tzv. asperačnej zásady nemá oporu v Ústave SR, je neprimerane prísny, a v zrejmom rozpore s účelom trestu. Okrem toho sa domáhal nápravy právoplatného rozsudku v dotknutej veci aj z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie skutkov uvedených v bodoch 1/ až 20/. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Tdo/75/2012 zo dňa 22.5.2013, v ktorom Najvyšší súd SR vyjadril právny názor týkajúci sa použitia kvalifikačného pojmu ustanovenia § 138 písm. j) Tr. zák. Podľa jeho názoru Okresný súd Námestovo nepostupoval správne, keď v jeho prípade použil kvalifikačný pojem uvedený v ustanovení § 138 písm. j) Tr. zák., a nesprávne tento aplikoval, na základe čoho potom pri ukladaní trestu postupoval podľa § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. a použil so zákonom nesúladnú asperačnú zásadu. Teda uvedeným návrhom sa domáhal zmeny právnej kvalifikácie skutkov uvedených vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, ktoré by mohli byť posúdené podľa inej právnej kvalifikácie a v dôsledku toho, by mohlo dôjsť i k zmene výroku o uloženom treste.

Krajský súd po prieskume predloženej veci stručne pripomína, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/82/2011 zo 7.12.2011 bol W. C. uznaný vinným v bodoch 1/ až 20/ napadnutého rozsudku z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., z pokračovacieho zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák., a z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. Za toto konanie a za konanie zbiehajúce sa z rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/60/2011 zo dňa 2.6.2011 mu bol uložený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením na výkon uloženého trestu podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/60/2011 zo dňa 2.6.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z vyššie uvedenej analýzy výroku o treste citovaného rozsudku okresného súdu vyplýva, že odsúdenému W. C. bol uložený súhrnný trest odňatia slobody za použitia tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení pred nálezom Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.11.2012.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1/. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,

2/. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Záver súdu o tom, či existencia nových skutočností, či nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, nemožno ustáliť iným procesným postupom, len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. por., pričom taký postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 19 Tr. por. Preto už v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) musí súd hodnotiť nové skutočnosti a nové dôkazy z hľadiska ich významu vo vzťahu k preskúmanému právoplatnému rozhodnutiu a nemôže sa obmedziť len na strohé konštatovanie existencie s tým, že k hodnoteniu nových skutočností alebo dôkazov pristúpi až potom, ako na ich podklade povolí obnovu konania.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., účinného do 21.12.2012, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2012 v pléne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, čl. 50 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodol tak, že v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. t.j. v § 41 ods. 2 Tr. zák. časť prvej vety za bodkočiarkou bola vyhlásená za protiústavnú.

V zmysle § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. „ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku“.

So zreteľom na skutočnosť, že v zmysle vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu pri ukladaní trestu podľa asperačnej zásady tento uložiť nad jednu polovicu trestnej sadzby odňatia slobody určenej podľa

prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák., ide o situáciu predpokladanú v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že povolenie obnovy konania na ktorú má dopad nález Ústavného súdu SR je v každej takejto veci obligatórne, a to bez skúmania a posúdenia, či trest uložený v pôvodnom konaní je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a. Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania je potrebné povoliť podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per. analogiam z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zhodne Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 z 26.11.2013- bod I. a II.).

V konaní o povolení obnovy konania v zásade neplatí revízny princíp, podľa ktorého by bol súd oprávnený skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov je súd v zásade oprávnený zaoberať sa iba tými výrokmi, pri ktorých sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konania, to znamená, že iba pri tých výrokoch rieši súd otázku, či v návrhu uvedené skutočnosti alebo dôkazy by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi mohli odôvodniť ich zmenu. Z toho však súčasne vyplýva, že súd nie je oprávnený povoliť obnovu konania pri tých výrokoch preskúmaného rozhodnutia, pri ktorých nie sú uvedené podmienky splnené, aj keď sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konania, aj pokiaľ ide o tieto výroky.

Odsúdený W. C. podal návrh na povolenie obnovy konania vo vzťahu k výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/82/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.7.2012, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR s tým, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s ústavou. V návrhu na povolenie obnovy konania poukázal tiež na nesprávne použitú právnu kvalifikáciu skutkov uvedených v bodoch 1/ až 20/, keď podľa jeho názoru uvedené konanie nezodpovedá zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. V tejto súvislosti treba uviesť a odsúdeného poučiť, že existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú odsúdený poukazuje, nie je novou skutočnosťou, ktorá by zakladala dôvod na povolenie obnovy konania. Ide o právnu okolnosť, ktorá by mohla byť dôvodom na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por.

S poukazom na uvedené krajský súd v predloženej veci rozhodol sám tak, že postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu, obnovu konania v dotknutej trestnej veci podľa § 394 ods. 1 Tr. por., s poukazom na § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. povolil, a v prospech odsúdeného a podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zrušil výrok o treste vo výmere 7 rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/82/2011 zo dňa 7.12.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp.zn. 1To/23/2012 zo dňa 17.7.2012. Súčasne zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z obsahu predloženého spisu krajský súd zistil, že odsúdený W. C. uložený trest odňatia slobody zatiaľ nenastúpil, a v súčasnosti si vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/25/2009. S poukazom na toto zistenie o väzbe odsúdeného W. C., v tomto štádiu konania, nebolo potrebné rozhodnúť (§ 403 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.